

Homilia de l'Eucaristia a Tortosa

De la presència activa del laic en totes les professions i en les fronteres més avançades del desenvolupament, s'ha de produir un lligam més fort entre la fe i la cultura, tant necessari en el món d'avui.

16/12/2002

"Tota la vida vull lloar el Senyor"
(Salm 2). La bellesa com la santedat
provoquen sempre l'admiració i la

pregària. En aquesta tarda, la memòria de sant Josepmaria Escrivà també ens provoca l'admiració i la pregària; així com, també, l'acció de gràcies pel do que Déu ha donat a la seva Església. Acció de gràcies que va acompanyada d'una actitud d'humilitat, de reconeixement de les pròpies limitacions i mancaments que, unint-les a l'acció de Déu, fa meravelles. La persona i l'obra d'aquest sant que l'Església ens presenta avui, són una expressió clara i vivent dels qui, amb la seva disponibilitat, fan present la intervenció de Déu en la nostra història.

"Des que el 7 d'agost de 1931, durant la celebració de l'Eucaristia, van ressonar en la seva ànima les paraules de Jesús –"I jo, quan seré enlairat damunt la terra atrauré tothom cap a mi" (Jn 12, 32)–, Josepmaria Escrivà va comprendre que la missió dels batejats hauria de

consistir en enlairar la creu de Crist sobre tota realitat humana, i per això va descobrir la crida apassionant a evangelitzar tots els ambients". (Joan Pau II, homilia en la canonització). En realitat, el do més original que Déu ens ha mostrat en la vida i obra de sant Josepmaria és fer-nos comprendre que cap cosa humana està fora de la seva voluntat salvadora. Tal com sant Josepmaria ens recordà més d'una ocasió, "trobem Déu invisible en el més visible i material". Una invitació a obrir la nostra fe a la realitat que ens envolta i a alimentar la nostra relació amb el Déu que sempre actua (Cf.Jn.S,17).

Una visió així no és possible si no naix des de l'interior, des d'una relació viva amb Déu, des de la pregària. El fundador de l'Opus Dei va ser, sobre tot, un home de pregària ininterrompuda, de conversa confiada amb Aquell que

està present i ens estima. Sant Josepmaria va viure les virtuts d'una forma heroica, i això vol dir senzillament viure estant disponible a la voluntat de Déu, ser transparent a la seva voluntat de portar el nostre món a una plenitud cada vegada més gran. En realitat, ser sant ve a ser el mateix que ser amic de Déu, que tenir contacte amb Ell. Tal com recorda el cardenal Ratzinger, "la santedat és aquest contacte profund amb Déu; és fer-se amic de Déu; és deixar actuar l'Altre, l'Únic que pot realment fer que aquest món sigui bo i feliç". Aquesta és l'arrel profunda d'on naix l'impuls apostòlic de sant Josepmaria, que fructifica en la confiança amb Déu, i que l'obre a la capacitat de respondre als desafiaments de la vida. La pregària es converteix així en impuls per a l'apostolat. Qui s'ha endinsat en el mar de l'amor de Déu, qui ha experimentat la seva omnipresència no pot sinó intentar unir-se al camí

d'aquells que, com els sants, són els amics de Déu. És la vocació a la santedat una proposta per a tots, puix tots som estimats de Déu, i de tots espera una resposta. Això serà possible si aquesta resposta reflecteix Jesús, si es deixa acompanyar pel testimoniatge i la intercessió dels sants. En l'aventura espiritual de sant Josepmaria, la vocació universal a la santedat de tot el poble de Déu es va convertir progressivament en una convicció interior nascuda d'una experiència espiritual arrelada en la seva pròpia vida.

El Sant Pare, en l'homilia de la canonització, va dibuixar les conseqüències d'aquest camí de santedat en la vida dels cristians, especialment d'aquells que han conegut sant Josepmaria i l'obra que Déu ha fet per mitjà d'ell: "Impulsar el món cap a Déu i transformar-lo des de dins, heus aquí l'ideal que el

sant fundador us assenyala,
benvolguts germans i germanes que
avui us alegreu per la seva elevació a
la glòria dels altars. Ell continua
recordant-vos la necessitat de no
deixar-vos atemorir davant una
cultura materialista, que amenaça
dissoldre la identitat més pròpia dels
deixebles de Crist. Li agradava
recordar amb força que fe cristiana
s'oposa al conformisme i a la inèrcia
interior".

Les lectures que hem proclamat
actualitzen per a nosaltres el què va
ser l'ànima d'aquest nou sant pel
qual avui donem gràcies a Déu. El
llibre del Gènesi ens recorda com el
Creador ha confiat la terra a l'home
perquè en tingui cura. El treball és
l'activitat que, amb l'ajuda de la
gràcia, ens fa col·laboradors en
l'acció de Déu i en el camí veritable
de trobada amb Déu. Per a un cristià,
"les victòries de la humanitat són un
signe de la grandesa de Déu i fruit

del seu pla inefable" (Gs. 34). Sant Josepmaria ens mostrarà que el camí de la santedat passa pel desenvolupament de la nostra vida ordinària. La fe en el Déu creador i en la seva providència és el fonament d'una nova disponibilitat per la recerca de la veritat, i per la construcció d'un món a l'abast de tots. Quantes iniciatives han tingut aquí el seu origen: l'atenció al món universitari, la recerca científica, l'impuls de l'ensenyament, diferents obres de promoció social.

Sant Pau ens desvetlla l'interior de l'experiència espiritual de sant Josepmaria: "Tots els que viuen portats per l'esperit de Déu són fills de Déu". Ell es va deixar conduir per aquest Esperit a fi de complir plenament la voluntat de Déu, i així va descobrir que res és estrany a Déu. Des del dia del baptisme i la confirmació, tots estem marcats per l'Esperit i tots estem convocats a

viure segons el seu impuls, estimant Déu amb tot el cor i treballant pel bé dels nostres germans. Com recorda el Papa Joan Pau II, "aquest sant sacerdot va ensenyar que Crist és el cimal de tota activitat humana. El seu missatge ha de moure el cristià a actuar en tots els llocs on es configura el futur de la societat. De la presència activa del laic en totes les professions i en les fronteres més avançades del desenvolupament, s'ha de produir un lligam més fort entre la fe i la cultura, tant necessari en el món d'avui". Demanem a sant Josepmaria que intercedeixi perquè realment ens deixem conduir per l'Esperit de Déu, perquè la nostra fe i la nostra vida caminin juntes.

Finalment, l'Evangeli que hem proclamat és una crida a la confiança i a un compromís decidit per fer present Jesucrist enmig dels homes. Que tots puguin conèixer-lo i participar de la seva vida. Fem

nostres aquestes paraules que van ser la crida que sant Josepmaria va sentir tantes vegades en el fons de les seves iniciatives apostòliques: "Tireu mar endins i caleu les xarxes" (Mt. 5, 4). És la crida que avui ens convida tots a no quedar-nos només en l'admiració que provoca aquest sant que l'Església acaba de proclamar, sinó que, seguint el seu camí, confiant en la seva intercessió, i mirant sempre el Crist, puguem ser "pescadors d'homes", és a dir, apòstols de l'Evangeli que es fa present en la vida ordinària de la família i de la professió, de la ciutadania i del treball. Sí, viure la dimensió divina de les coses humanes, servir el Senyor en el cor mateix de la vida quotidiana. Aquesta és la gran novetat. De vegades, hem pogut pensar que la santedat, com a expressió de la plenitud de la vida cristiana, era cosa de monjos, de gent que viu l'Evangeli allunyat de les petites coses i

responsabilitats de cada dia. Quin missatge més consolador saber que vivint la família, la professió, el compromís polític o la dedicació a qualsevol causa digna del ser humà, allí, precisament allí, trobem i servim el Senyor.

Que sant Josepmaria, els sants àngels a qui ell s'encomanava, i la Mare de Déu, Mare del bon amor, siguin els nostres companys de camí en aquest moment de l'Església i del món, tant necessitat del testimoniatge d'aquells que viuen l'experiència del Déu que existeix i ens estima.

8 de novembre de 2002

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/homilia-de-
leucaristia-a-tortosa/](https://dev.opusdei.org/ca/article/homilia-de-leucaristia-a-tortosa/) (11/08/2025)